

ת"פ 15850/07/16 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש, המאשימה נגד עידן כהן, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15850-07-16 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' כהן
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש -
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד חן הררי

נגד
עידן כהן - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד אהרון רוזה

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירת תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, שירת הנאשם במועד הרלוונטי כשוטר ביס"מ תחנת שכונות במשטרה ישראל. ביום 4.11.2014, בסמוך לשעה 21:00, תקף הנאשם את המתלונן, בן 17 נתין זר מxxxxx (להלן: "המתלונן"), בכך שסטר לו בפניו.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, ולפיכך נשמעו הוכחות.

במסגרת פרשת התביעה, העידו עדים אלה: המתלונן; חברו של המתלונן, ד.נ.ג. (להלן: "החבר"), אשר היה עד לאירוע; ד.ש., מורתו של המתלונן (להלן: "המורה"), אליה התקשר במהלך האירוע; תמי איצקוביץ' ויואל בן שימול, אשר העידו על מערכות "כפתור חכם" ו"תמונת נוף" לגבי מיקום נידת הנאשם; חוקר מח"ש עופר בביצקי (להלן: "החוקר עופר"). בנוסף, הוגשו מספר מסמכים, כגון הודעות הנאשם והמתלונן, צילומי לוחית רישוי של נידת, ומזכרים שונים.

עמוד 1

במסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשם ושותפו למשמרת השוטר ישראל אוהיון (להלן: "השוטר ישראל").

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה בסיכומיה, כי יש לתת אמון מלא בגרסת המתלון וחברו, אשר העידו לגבי אלימות שאינה חמורה, ומכאן שאין בה כל הפרזה. בנוסף, המאשימה ביקשה לראות חיזוק לגרסת המתלון, בשיחות הטלפון שביצע עם מורתו וכן בשיחתו איתה ועם מנהל בית הספר למחרת האירוע. לגבי ביצוע המעשה על ידי הנאשם, הפנתה המאשימה לראיות מהן עולה כי הניידת בה נסעו הנאשם ושותפו השוטר ישראל, היתה במקום האירוע במועד הרלוונטי, וכן לכך שמטרת פעילותם הוגדרה כפעילות "נגד סודנים", ממנה "מתבקש" שיבואו במגע עם המתלון. בהתאם לממצאי מערכת "תמונת נוף", עולה עוד כי מכשיר קשר התרחק מכיוון ניידת הנאשם לכיוון המקום בו נמצא המתלון, ובהמשך נצפה במערכת כשב אל האזור בו עמדה הניידת, זאת בזמן תחילת נסיעתה מהמקום.

המאשימה הוסיפה, כי קיימת אבחנה מאד ברורה בין הנאשם לבין השוטר ישראל, בכך שפניו של הנאשם עגולות ואילו פניו של השותף צרות וארוכות. מדובר באבחנה שביצעו המתלון וחברו, בעדותם, לגבי השוטר שהיכה, כבעל פנים עגולות, ובנוסף המתלון זיהה את הנאשם בתמונה שהוצגה לו.

4. ב"כ הנאשם ערך טבלה, בה פירט סתירות עובדתיות לגבי תיאור האירוע, בין גרסאות המתלון לגרסת חברו. בהתבסס על סתירות אלה, טען כי לא ניתן לגבש ממצאים עובדתיים באשר לאירוע, וכן הוסיף כי גרסת המתלון אף אינה הגיונית. נטען כי עדות המתלון התאפיינה בהגזמה בסוגיות שונות, אשר נועדה להעצים את מידת הפגיעה בו. ב"כ הנאשם הסכים כי ניתן לקבוע שהנאשם ושותפו ישראל היו בניידת במקום האירוע ובמועד שטען המתלון, אך נסיעת הניידת במועד זה ועצירתה במקום, משקפים פעילות אופיינית של השוטרים בזירה. לגבי שאלת זיהוי הנאשם על ידי המתלון בעת החקירה במח"ש, טען ב"כ הנאשם כי האופן בו הוצג למתלון צילום הנאשם, פגם ביכולת להקנות משקל לזיהוי זה.

דין והכרעה

5. בהתבסס על הממצאים הטכנולוגיים שהוצגו במהלך שלב ההוכחות, אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם והשוטר ישראל הגיעו אל זירת האירוע, בנסיעה עם ניידת המשטרה שלהם (להלן: "הניידת"). בשעה 21:02, הניידת עצרה ברחוב בו טען המתלון כי רכב על אופניו עם חברו, ובשעה 21:12 עזבה הניידת את המקום. עוד ניתן ללמוד, בהתבסס על נתונים שאינם במחלוקת, כי המתלון התקשר אל מורתו בשעה 21:07 ושוחח איתה שוב בשעה 21:09. בנוסף, המתלון צילם את חלקה האחורי של ניידת, צילום בו ניתן להבחין בשתי ספרות מתוך לוחית הרישוי של ניידת הנאשם, בשעה 21:12, ובשעה 21:13 רשם המתלון במכשיר הטלפון שלו את מספרה המלא של לוחית רישוי ניידת הנאשם. בהתאם, יש לקבוע כי הנאשם אכן נכח בזירת האירוע הנטען, במועד הרלוונטי, בצוותא עם השוטר ישראל.

המחלוקת הדורשת הכרעה, היא האם התרחש אירוע התקיפה הנטען, וככל שהתרחש - האם הנאשם

הוא התוקף.

6. כפי שיפורט להלן, המתלונן וחברו מסרו מספר גרסאות, אשר אינן עולות בקנה אחד, ומעלות סתירות מהותיות לגבי התרחשות האירוע. למעט עצם הטענה, כי המתלונן הותקף על ידי שוטר, טענה עליה חזרו המתלונן וחברו בכל אחת מגרסאותיהם, הסתירות ואי הדיוקים נוגעים כמעט בכל שלב ושלב של האירוע הנטען, ומעוררים ספק משמעותי ביותר ומבוסס, אף ביחס לטענה כי המתלונן הותקף. יודגש, כי גרסתו הראשונה של המתלונן נמסרה במשרדי מח"ש למחרת האירוע, ואילו גרסת חברו נמסרה כשבועיים בלבד לאחריו.

המפגש בין המתלונן לחברו

7. המתלונן מסר בהודעתו, למחרת האירוע, כי שב מהצופים והרכיב את חברו (נ/1 ש-6). בעדותו בבית המשפט, חזר על גרסה זו והרחיב, כי שב מפעולה בשבט הצופים אשר נמצא בשכונת אאאא, רכב לכיוון רחוב סלמה, המשיך בסיבוב המגשר לכיוון רחוב לבנדה, ושם הבחין בחברו. בשלב זה, התחיל להרכיב את חברו על אופניו דרך רחוב לוינסקי ורחוב ההגנה עד שהגיעו לשכונת התקווה, שם התרחש המקרה (עמ' 10 ש-3-12 לפרוט').

לעומתו, חברו של המתלונן תיאר מפגש שונה לחלוטין, מפגש חברתי ולא הסעה מקרית. לדבריו, שב עם המתלונן מהשוק, שם שמו תה:

"ש. נסעתם לשם אתה והנאשם לשוק, הייתם ביחד בשוק?"

ת. כן, היינו ביחד בשוק שתינו תה.

ש. הוא הרכיב אותך על האופניים שלו בחזרה?

ת. כן"

(עמ' 48 ש-11-14 לפרוט').

אין מדובר באי דיוק קל, אלא בתיאור שונה בתכלית של אופן ומהות המפגש בין השניים. אמנם, סתירה זו מתייחסת למפגש שקדם לאירוע, אולם בוודאי יש לתת לה משקל בעת בחינת מידת מהימנות המתלונן וחברו, והאפשרות לתת אמון מלא בגרסאותיהם.

הגורם לקללה מצידו של המתלונן ועצירת הנסיעה על האופניים

8. המתלונן וחברו, העידו כי המתלונן קילל את החבר "בן זונה", בשלב בו הניידת נסעה ברחוב. עוד טענו, כי הנאשם פנה אל המתלונן ושאל מדוע קילל אותו, בטרם תקף אותו. המתלונן וחברו מסרו גרסאות

עמוד 3

שונות לגבי הסיבה לקללה וכן הרקע לכך.

המתלון מסר בהודעתו במח"ש, כי חברו אחז בחולצתו בעת שהרכיב אותו על אופניו, "והרחוב, הכביש, לא היה כל כך טוב והוא לחץ לי על בית השחי בטעות. אני קפצתי ואמרתי לו יא בן זונה" (נ/1 ש- 6-7). המתלון חזר על סיבה זו, של כביש משובש, בעת עדותו בבית המשפט (עמ' 10 ש- 16 לפרוט'). לעומתו, חברו של המתלון העיד כי הניידת נעצרה מאחוריהם, "כשהשוטר נתן ברקס אמרתי למתלון תהיה בצד ונגעתי לו במוותניים, המתלון אמר לי 'למה אתה עושה ככה, בן זונה'" (עמ' 46 ש- 27-28 לפרוט'). בהמשך עדותו, העיד כי "לפני שהוא פנה לצד, צפצפו פעמיים, אמרתי לו תעמוד בצד מצפצפים לך ואז נגעתי בו והוא אמר לי 'למה אתה נוגע בי בן זונה'" (עמ' 49 ש- 6-7 לפרוט').

מדובר בהבדלים משמעותיים: בעוד המתלון העיד כי חברו אחז בחולצתו מאחור, במהלך הנסיעה, ובשל שיבוש בכביש נגע בבית השחי שלו, החבר העיד שנגע במוותניים בשל עצירת ניידת מאחוריהם וצפצוף כפול, וכי אמר למתלון לעצור בצד, דברים שכלל לא הוזכרו על ידי המתלון.

מה אמר המתלון לחברו

9. המתלון טען כי צעק לחברו "בן זונה" (נ/1 ש- 7, עמ' 5 ש- 20, עמ' 10 ש- 18 לפרוט'). לעומתו, החבר העיד שהמתלון אמר לו כך:

"ש. איך הוא אמר לך את זה?"

ת. 'עזוב אותי זונה' (העד אומר בעברית)"

(עמ' 49 ש- 12-13 לפרוט'. ראו עוד את עדות החבר כי המתלון אמר לו 'למה אתה עושה ככה, בן זונה'", בעמ' 46 ש- 27-28 לפרוט', וכן את עדותו כי המתלון אמר לו "למה אתה נוגע בי בן זונה", בעמ' 49 ש- 6-7 לפרוט').

אין מדובר בשוני קל, אלא במילים בעלות משמעות, בנסיבות המקרה. הדברים שאמר המתלון לחברו, מהווים בסיס לנסייון הסבר למוטיבציית הנאשם לתקוף את המתלון, כפי שהעיד המתלון לגבי הנאשם: "ואז הוא אמר לי למי קראת בן זונה..." (עמ' 6 ש- 2 לפרוט'). לצד זאת, ככל שהמתלון אמר לחברו את הדברים כפי שהעיד החבר, בין אם הקדים לקללה את המילים "עזוב אותי" או "למה אתה נוגע בי" או "למה אתה עושה ככה", הרי ברור מכך שהדברים הופנו אל החבר אשר אחז או נגע במתלון באותה עת, כך שגרסה זו עשויה לשמוט את הבסיס להסבר אפשרי להתנהלות הנאשם.

האם השוטרים בניידת יכלו לשמוע את הקללה

10. המתלון העיד, כי בעת ש"קפץ" כתוצאה מהנגיעה בבית השחי, וקילל את חברו, הניידת היתה לידו:

"אני נוסע והשוטר נסע לידנו, קפצתי ואז עצרתי והשוטר הלך קדימה עם הניידת ועצר..." (נ/1) ש-10-11. ראו עוד עמ' 5 ש-20, עמ' 11 ש-9 לפרוט', לגבי נסיעת הניידת בזמן הקללה). בנוסף, אישר המתלון כי הסתובב לכיוון חברו, קילל ואז עצר (עמ' 10 ש-21-22 לפרוט'). תיאור דברים זה, עשוי להסביר כיצד הצליח הנאשם לשמוע את הקללה מצד המתלון, בעת שנהג בניידת לידו, כאשר המתלון אף הסב את ראשו לכיוון חברו, בטרם קילל אותו.

לעומת גרסה זו, חברו של הנאשם העיד כי הניידת היתה מאחורי האופניים בעת הקללה:

"ש. אני רוצה להבין את הנקודה המדויקת, כשהאוסטו מצפצף מאחורה, הוא אומר לך בן זונה או שהוא עוצר מקדימה?
ת. כשהמכונית הייתה מאחורינו לאחר הצפצוף אני נלחצתי ואמרתי לו תהיה בצד תהיה בצד ואז נגעת בן זונה"
(עמ' 49 ש-8-11 לפרוט'. ראו עוד לענין הימצאות הניידת מאחורי המתלון וחברו, בעת הקללה, בעמ' 46 ש-25, 27 לפרוט').

חברו של המתלון התייחס אף לשאלה האם המתלון הסתובב לעברו בעת שקילל אותו:

"ש. המתלון מסתובב אלייך או שמסתכל קדימה?

ת. הוא לא הסתובב, קילל אותי ועמד"

(עמ' 49 ש-14-15 לפרוט').

למעשה, גרסאות המתלון וחברו, שונות בפרטים משמעותיים ביחס לאותה נקודת זמן באירוע, אשר יצרה לכאורה את הרקע לתקיפה על ידי הנאשם. בעוד גרסתו של המתלון, כי קילל בעת שהניידת נסעה לידו תוך שהוא מסב את ראשו לעבר חברו שמאחור, החבר טען כי הדברים נאמרו בעת שהניידת נמצאה מאחורי השניים, ופניו של המתלון אינם לעברו. אין ספק, כי גרסת חברו של המתלון מכרסמת בטיעון, לפיו הנאשם שמע את הקללה ופעל בעקבות כך באופן המיוחס לו, אך השוני המשמעותי בין הגרסאות מכרסם אף במהימנות המתלון וחברו.

נטילת מכשיר הטלפון מהמתלון

11. המתלון מסר בתלונתו במח"ש, כי "השוטר השני התחיל לחפש אותי בכל הגוף, אם יש לי משהו וזה שהרביץ לי לקח את הטלפון והתחיל להגיד איפה הקבלה..." (נ/1 ש-16-17). בעת הכנתו לעדות במשרדי פרקליטות מח"ש, כשלוש שנים לאחר התלונה, שינה המתלון לחלוטין את הגרסה ביחס לאופן ולמועד לקיחת מכשיר הטלפון ממנו, באופן בו גרסה זו מתאימה לעדות המורה, כי שמעה את השוטר אומר שאינו מעונין לדבר איתה, כפי שנכתב על ידי הפרקליטה: "מסר המתלון כי כששוחח עם המורה בטלפון, הנאשם לקח את הנייד ממנו, שמע את קולה של המורה ואמר שאינו מעונין לדבר איתה" (נ/4). המתלון לא הצליח להסביר שוני משמעותי זה, ביחס לשאלת

נטילת מכשיר הטלפון ממנו (עמ' 17 ש- 12-7 לפרוט'). יש עוד לציין, כי חברו של המתלון כלל לא הזכיר בעדותו כי אחד השוטרים נטל את מכשיר הטלפון של המתלון. למעלה מהדרוש, אציין כי עולה אף תמיהה ביחס לסבירות הגרסה, לפיה שוטר אשר היכה מתלון, יאפשר לו להתקשר במהלך האירוע ובעודו לידו, זאת כאשר מדובר גם במכשיר החשוד לכאורה בעיני השוטר, ששאל לגבי קיום קבלה מתאימה.

הקצנה, הפרזה, אי דיוקים וסתירות

12. בחינת גרסאות המתלון וחברו, מעלה אי דיוקים נוספים, המגיעים עד כדי סתירות, המאופיינות לרב בהקצנת תיאור חומרת האירוע על ידי המתלון, זאת ביחס לעדות חברו וכן בעת עדותו בבית המשפט ביחס לגרסתו הראשונה:

א. המתלון העיד כי הנאשם **"לקח אותי ככה מהחולצה, מאחורי משאית שהיה לידנו והתחיל לתת לי כאפות בפנים"** (נ/1 ש-14-13. ראו גם בעמ' 6 ש-2 לפרוט'). עוד הוסיף, כי השוטר השני ערך חיפוש על גופו (נ/1 ש-17 וכן עמ' 6 ש-9 לפרוט'). כשלוש שנים לאחר תלונתו, בעת הכנתו לעדות במשרדי פרקליטות מח"ש, הוסיף המתלון לפנ האלים של האירוע, כפי שתיעדה הפרקליטה: **"המתלון הדגים את תפיסת הנאשם בחולצתו מהעורף, משך אותו אל מאחורי המשאית והצמידו לקיר. בהמשך היכה אותו בכאפות תוך שאוחז בחולצתו מתחת לצוואר"** (נ/4).

לעומתו, חברו העיד לגבי **"סטירות לפנים"** (עמ' 46 ש-31 לפרוט'), אך לא הזכיר דבר לגבי אחיזה ומשיכה מהחולצה, הצמדה לקיר ואחיזה בחולצה מתחת לצוואר, וכן לא העיד לגבי חיפוש גופני על ידי השוטר השני (יש לציין, כי החבר העיד על מעורבותו של השוטר השני, אך לא העיד דבר לגבי עריכת חיפוש על ידי השוטר השני, על גופו של המתלון - עמ' 47 ש-13-6 לפרוט').

ב. המתלון העיד כי השוטר השני אמר לנאשם לעזוב אותו (נ/1 ש-16-15 וכן עמ' 14 ש-11 לפרוט'), עדות ממנה ניתן להסיק כי השוטר ישראל סבר שהנאשם מבצע פעולה בעייתית או אסורה. לעומתו, החבר לא העיד דבר לגבי התייחסות דומה מצידו של השוטר ישראל, אלא העיד על התייחסות הפוכה מצידו: **"לשוטר השני שהיה איתו, אמרתי לו למה הוא צריך להרביץ לו ככה, והוא אמר לי תסתום את הפה שלך"** (עמ' 47 ש-7-6 לפרוט').

ג. בעת עדותו בבית המשפט, העיד המתלון על קללות קשות מצד הנאשם כלפיו: **"הוא אמר 'כושי, סודני, תעופו מפה כבר' אני זוכר בדיוק את המילים האלה"** (עמ' 15 ש-6-5 לפרוט'). גרסה זו, המחמירה את היחס לנאשם וכן עשויה להסביר את פעולת התקיפה, כלל לא הוזכרה על ידי המתלון בעת עדותו במח"ש וכן הדבר לא צוין על ידי חברו. הסברו של המתלון להתפתחות זו בגרסתו, אינו מניח את הדעת: לדבריו, בעת מסירת התלונה במח"ש, **"אני הייתי עוד מבולבל, לא ידעתי אם לסמוך עליהם מבחינתי אני רואה אדם לבן מראיין אותי ואומר לי תספר מה היה, מבחינתי גם הוא כמוהו, ואני לא יודע בשביל מה הוא מראיין אותי"** (עמ' 15 ש-19-17 לפרוט'). הסבר זה אינו מבהיר, כיצד המתלון סמך על חוקר

מח"ש, עד כדי מסירת גרסה לגבי תקיפתו הפיזית על ידי השוטר, אך חשש להעיד בפניו על האופן בו קילל אותו השוטר.

ד. המתלונן העיד בבית המשפט, כי נגרמו לו סימני חבלה כתוצאה מהתקיפה, בהם אף הבחין דודו: **"באותו יום שהלכתי הביתה היו סימנים אפילו דוד שלי שם לב, זה שהייתי גר אצלו, היו סימנים בפנים, היה קצת אדום, והוא שאל אותי מה קרה"** (עמ' 13 ש- 22-23 לפרוט'). המתלונן בעצמו, כ-12 שעות בלבד לאחר האירוע, התייחס לכך בעת עדותו במח"ש:

ש. נשאר לך סימנים, נחבלת

ת. לא. אני גם לא צילמתי"

(נ/1 ש- 35-36).

חברו של המתלונן לא העיד דבר לגבי חבלות או סימנים.

המתלונן, המודע היטב לשימוש החשוב במצלמה שבמכשיר הטלפון, כפי שדאג לצלם את הניידת מיד בתום האירוע, לא מסר כל הסבר לכך שלא טרח לצלם את סימני החבלה שנגרמו לו. בנוסף, לא ידע המתלונן להסביר מדוע לא ציין במח"ש, כי דודו, עד חשוב לשם תמיכה בגרסתו, הבחין בחבלות שנגרמו לו (עמ' 14 ש- 1-2 לפרוט').

ה. המתלונן העיד, כי נשאל על ידי השוטרים, לגבי הצגת קבלות על רכישת מכשיר הטלפון שהחזיק וכן לגבי האופניים החשמליים. בעדותו בבית המשפט, ענה כי **"הקבלה של האופניים והטלפון הבית שלי כל כך קרוב אני יכול לקחת אותך להראות לך, ואז הוא השיב 'אני לא מאמין לך'"** (עמ' 6 ש- 16-18 לפרוט'). אין ספק כי גם גרסה זו, מציגה את הנאשם ואת שותפו באור שלילי, כאשר היה בידם לבדוק בנקל את חוקיות החזקת רכוש זה על ידי המתלונן. ואולם, חברו של המתלונן העיד לגבי סוגיה זו באופן שונה: **"אחר כך ביקשו מהמתלונן להביא להם קבלה על האופניים החשמליים, הוא אמר להם שאין לו פה את הקבלה, בואו איתי הביתה אני אראה לכם, הם אמרו לו שהם לא הולכים לשם ושיביא את הקבלה לפה. אז הוא אמר להם שהבית סגור והוא לא יכול להביא להם"** (עמ' 47 ש- 9-12 לפרוט'). עדות זו, המציגה חלק אותו נמנע המתלונן מלהציג בבית המשפט, מעלה סימני שאלה נוספים ביחס לעדות הנאשם, ולנסיגתו להציג את הנאשם באופן שלילי. זאת ועוד: ככל שביתו של המתלונן אכן היה סגור בסמוך לאירוע, לא ברור כיצד דודו היה בבית והבחין בסימני החבלה (ראו עמ' 13 ש- 22-23, עמ' 13 ש- 31 - עמ' 14 ש- 2 לפרוט').

13. כפי שפורט לעיל בהרחבה, גרסת המתלונן בבית המשפט, בכל נקודה ונקודה לגביה נמצאו סתירות, היא כזו התומכת בהתרחשות האירוע הנטען ואף באירוע חמור מכך. כל חוסר דיוק וסתירה שנמצאו, הציגו את גרסתו האחרונה של המתלונן, על דוכן העדים, ככזו שבכוחה לבסס את תקיפתו על ידי

הנאשם, גם אם היא עומדת בסתירה לגרסה קודמת של המתלון או לגרסת חברו. בנוסף, לגבי סוגיות שונות, העיד המתלון באופן מוגזם, מוקצן ואף סותר, ביחס לגרסתו הראשונה במח"ש, בחלוק שלוש שנים מהאירוע, ללא כל הסבר מניח את הדעת לסתירות אלה.

אירוע אלים הוא דינמי באופיו, אינו מתרחש בתנאי מעבדה, ומכאן אין לצפות שעדויות המתייחסות לאירוע כזה יהיו זהות לחלוטין. באופן דומה, אין לצפות לזיכרון מלא של כל פרט באירוע, בעת מתן עדות בחלוק שלוש שנים מהתרחשותו. בהחלט יש מקום לאי דיוקים בין עדויות שונות, ואין בכך, בהכרח, כדי להעלות ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם. יחד עם זאת, במקרה הנדון מדובר בהצטברות סתירות, בסוגיות מהותיות, ובעדות מגמתית ומוטה של מתלון, אשר הותיר, בסופו של יום, רושם בלתי מהימן. לפיכך, מתעורר למעלה מספק סביר לגבי אופי האירוע שהתרחש ולגבי המיוחס לנאשם. לא מצאתי בעדויות המורה והמנהל - לגבי שיחת טלפון בסמוך לאירוע, שיחה על האירוע יום למחרת, וכן מצב נסער של המתלון - ראיות שבכוחן להתגבר על קשיים משמעותיים אלה. לכל היותר, עדויות המורה והמנהל עשויות לבסס את הטענה שאכן היה מגע מסוים, מפגש, בין המתלון לבין שוטרים, ויתכן שאף עם הנאשם. יחד עם זאת, לנוכח ריבוי הסתירות והקושי בקביעת מהימנות המתלון, לא ניתן להסיק כי מדובר באירוע בו ננקטה אלימות פיזית על ידי הנאשם.

יש לציין, כי הנאשם והשוטר ישראל נחקרו במח"ש למעלה מחודש וחצי לאחר האירוע, ולאור אופי עבודתם הכרוך במגע יומיומי עם אוכלוסיית נתנים זרים באותו אזור, כפי שעלה מהראיות, לא ניתן לצפות מהם לזכור כל מגע, דין ודברים, עם אדם כלשהו במהלך משמרת. עדויותיהם אינן שוללות מפגש בינם לבין המתלון וחברו, אך בוודאי שלא כפי שתיאר המתלון.

זיהוי הנאשם

14. למעלה מהדרוש במקרה זה, יודגש כי אף אם היתה מתקבלת גרסתו של המתלון בבית המשפט, לגבי אופי האירוע, וכן היה נקבע שהנאשם ושותפו ישראל הם השוטרים המעורבים - הרי שלא ניתן היה לקבל את זיהוי הנאשם כשוטר התוקף.

אין מחלוקת כי הנאשם היה, במועד הרלוונטי, באזור בו טען המתלון כי הוכה על ידי שוטר. זיהוי הנאשם, כשוטר התוקף מבין שני השוטרים המעורבים, נעשה בדרך בעייתית ביותר: ביום 23.12.14, הגיע השוטר ישראל לחקירה, צולם על ידי החוקר עופר, ובהמשך הוצג צילום זה למתלון תוך שאלה האם מדובר באחד השוטרים שהיו באירוע. המתלון השיב שכן, אך הוא לא היכה אותו. בהמשך, הגיע הנאשם לחקירה וצולם אף הוא. הצילום הוצג למתלון, אשר נשאל האם הוא היה מעורב באירוע, והמתלון ענה כי זה השוטר שהיכה אותו (נ/2).

עיון בשתי התמונות (נ/2), מצביע על שוני משמעותי ביותר בין השניים: בעוד השוטר ישראל צולם בבגדים אזרחיים, מרכיב משקפיים, הנאשם צולם עם מדי משטרה אפורים וללא משקפיים. יש עוד לזכור, כי מדובר במפגש ראשון של המתלון עם הנאשם, אותו לא ראה מעולם לפני כן (עמ' 19 ש- 11-13 לפרוט').

לפיכך, הצגת צילומי הנאשם והשוטר ישראל למתלון, כצילומים בודדים, במסגרת החקירה, היא בעייתית ביותר, בוודאי כאשר הליך זה לא תועד, למעט במזכר.

הקושי הקיים בהצגת צילומים אלה מתגבר, לאור התיאור שמסר המתלון בטרם הצגתם, בעת עדותו למעלה מחודש וחצי לפני פעולה זו:

"ש. איך נראה השוטר שהרביץ לך
ת. לבש מדים, לא כחול כמו שוטרים רגילים, צבע אפור, גובה בינוני, צבע גוף
לבן, צבע שיער לא זוכר, אולי שחור, לא זוכר צבע עיניים.
ש. איך נראה השוטר השני
ת. השני לא גבוה, צבע גוף לבן, צבע שיער שחור. גם הוא היה עם מדים
אפורים
(נ/ש - 51-55).

מעדותו של המתלון עולה, כי מדובר בשני שוטרים, לבושים במדי משטרה אפורים, בעלי צבע גוף לבן, ולגבי אחד מהם - צבע שיער שחור. אלה הפרטים בהם הבחין המתלון בזמן אמת. כאמור לעיל, הוצגו למתלון צילום של שוטר הלבוש בבגדים אזרחיים, עם משקפיים, וצילום של הנאשם, במדי משטרה אפורים וללא משקפיים. הבעייתיות בפעולת חקירה זו כה ברורה, עד שאינה דורשת הרחבה (ראו את התייחסות החוקר עופר, אשר ביצע את פעולת החקירה, הבין את הבעייתיות בכך - עמ' 39 ש-6, וכן הסכים כי היה פגם בהליך - עמ' 40 ש-29 לפרוט'). כפי שציין ב"כ הנאשם, ככל שהמתלון היה מזהה בצילומים שהוצגו לו את השוטר ישראל כשוטר המכה, היה זה השוטר ישראל שעומד לדין פלילי (עמ' 40 ש-26 לפרוט'), על אף הקושי האמיתי של המתלון בזיהוי, כפי שיפורט עוד בהמשך.

חברו של המתלון מסר בעדותו במח"ש, תיאור של השוטר המכה, כנמוך, פרצוף עגול, שיער קצר ועור לבן, לעומת השוטר השני שתואר כנמוך, בעל פרצוף ארוך ושיער ארוך יותר (עמ' 47 ש-27-29 לפרוט'). אמנם, ניתן להתרשם מפניו המעוגלות של הנאשם, ביחס לפניו של השוטר ישראל, אך אין מדובר בנתון מובהק, כפי שניתן להתרשם בצילומים, בוודאי כאשר מדובר בזיהוי כה רעוע המתייחס לפרטים כה מעטים. בנוסף, שיערו של השוטר ישראל בצילום קצר מזה של הנאשם. בנסיבות אלה, אין לתת משקל לנקודה האחת ואף לא לנקודה האחרת.

15. היחידה החוקרת הציגה את צילומי הנאשם והשוטר ישראל, למתלון בלבד. מעבר לפעולה בעייתית זו, והפרטים הכלליים ביותר שמסר המתלון בהודעתו במח"ש, הסביר המתלון בבית המשפט את הקושי שהיה לו בזיהוי אמיתי של השוטרים, בשל תנאי השטח. כך, בהתייחסותו לתיאור הכללי שלהם:

"קודם כל ברחוב האור היה חלש, לא כל כך הצלחתי... רק
אחרי זה כשיצאנו היתה תאורה והצלחתי לראות פחות או יותר
איך הם נראים
(עמ' 20 ש-14-16 לפרוט').

באופן דומה, ענה לגבי תנאי המקום, ביחס לעובדה שלא הבחין בשמו של השוטר הנמצא על המדים:

"אז לא היה לי מושג ששוטר הולך עם תג ועם דברים כאלה, וגם

היה חושך איך אשים לב לנקודה כל כך קטנה"
(עמ' 21 ש- 11-12 לפרוט').

בנוסף, העיד המתלון לגבי קושי סובייקטיבי לזהות שוטר לבן, כזה או אחר:

"היום אני 6 שנים בישראל, ואני רואה אנשים עם עור שונה ממני ואני יודע לזהות, אבל אז מבחינתי כל אדם שהוא יותר לבן ממני הוא לבן, לא יכולתי להבדיל בין אשכנזי לבין מזרחי"
(עמ' 20 ש- 23-24 לפרוט').

בנסיבות אלה, של קושי אובייקטיבי לזהות בשל תנאי השטח, קושי סובייקטיבי לזהות בשל מוצאו של המתלון ושהותו הקצרה יחסית בארץ, וכן תאור כללי ביותר שניתן על ידו, מתחדדת הבעיה הממשית בהצגת צילומים בודדים בפניו, ובמיוחד - נוכח אופי הצילומים.

16. סוגית אופי הצילומים עלתה במהלך הדיון, תוך דגש על שאלת המשקפיים בצילום השוטר ישראל. המתלון, אשר העיד כי היום אינו יכול לזהות את המעורבים (עמ' 21 ש- 18 לפרוט'), ומסר בעת הודעתו למחרת האירוע תיאור כללי ביותר שלהם, בחר להוסיף פרט זיהוי בעת הכנתו לעדות במח"ש, כשלוש שנים לאחר האירוע ושלושה ימים בטרם עדותו, כפי שתיעדה הפרקליטה: **"עוד מסר המתלון כי לשוטר השני היו משקפיים" (נ/4).**

חשיבות סוגיה זו בזיהוי הנאשם היא ברורה. גרסתו המתפתלת של המתלון בבית המשפט, מבהירה את הקושי המצטבר הנוסף לאופן זיהוי הנאשם, ומשפיעה אף היא על מהימנות המתלון:

"ש. עמדת מולו, ביקשו ממך בחקירה לתת תיאור, למה לא אמרת 'משקפיים'?
ת. לא זוכר למה לא אמרתי, גם לא זוכר שהיה לו משקפיים לא שמתי לב. יכול להיות שהיה לו משקפיים ויכול להיות שלא"
(עמ' 21 ש- 28-30 לפרוט').

חוסר הבטחון של המתלון בזיהוי הוא כה רב, עד שהוא חזר בו מהזיכרון החדש אשר הציף אותו באופן מפתיע ותמוה, שלושה ימים בלבד בטרם עדותו, בדבר משקפיים שהיו לשוטר ישראל.

המתלון לא הסתפק בכך, ולא היסס להטיל ספק בתכתובת הפרקליטה (נ/4), תוך שינויים חדים בגרסתו המתפתחת:

"ש. אם לא שמת לב שהיה לו משקפיים, אתה זוכר שלפני כמה ימים היית אצל הפרקליטה?
ת. כן.

ש. החוק אומר שאם אתה אומר משהו חדש היא צריכה להודיע לי על כך
ת. בחקירה אצלה אמרתי לה ש'נראה לי שלשוטר השני היו משקפיים'.
ש. למה אתה מטעה אותה, כעת אמרת שלא היו לו משקפיים, זה קרה לפני שבוע
עמוד 10

ותראה מה אמרת היום?

ת. אני אמרתי שיכול להיות שלא היו... יכול להיות שהיה לו ולא שמתי לב.
לפרקליטה אמרתי שהיו לו משקפיים - אני לא זוכר בדיוק איך אמרתי לפרקליטה,
אך לפי מה שאני זוכר אמרתי לפרקליטה שנראה לי שהיו לו משקפיים"
(עמ' 21 ש- 31 - עמ' 22 ש- 8 לפרוט').

סוגית זיהוי הנאשם, שוללת את אפשרות זיהוי מבין שני השוטרים המעורבים, גם במקרה בו היה נמצא המתלונן
אמין ומהימן, אף שבמקרה זה נמצאה עדותו בלתי מהימנה ולא אמינה. הקשיים הרבים שנמצאו בעדותו, אך
מתעצמים נוכח התנהלותו בשאלת הזיהוי, ומחדדים את הספק שנותר בדבר המיוחס לנאשם.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, במעמד הצדדים